

JASON MATTHEWS

Candidatul Kremlinului

JASON MATTHEWS

Candidatul KREMLINULUI

Traducerea din limba engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

METEOR
PRESS

PROLOG**Hotelul Metropol**

Septembrie 2005: în ciuda splendorii tapetelor de catifea imprimate cu foiță de aur din hotelul Metropol, duhoarea dăinuitoare a Moscovei atârna de draperii și se întindea densă pe covor: miasme de alcool rafinat, varză fiartă și trupuri de prostituate obosite.

Dominika Egorova, în vîrstă de 24 de ani, locotenent în *Služba Vněsnei Razvedki*, SVR, Serviciul de Informații Externe rus, stătea doar în lenjeria de corp (dantelă neagră de la Wolford din Viena) și o privea pe femeia goală de pe pat, care sfărăia întinsă pe spate; în gura ei, deschisă pe jumătate, era perfect vizibil un incisiv proeminent. Femeia era americană – se numea Audrey – și-i plăcea să muște. Dominika se uită în oglinda afumată cu ramă poleită și-și examină urma de mușcătură în formă de semilună, care începuse să se învinețească și în care neregularitatea incisivului lui Audrey era clar vizibilă.

Patul din secolul al XIX-lea, provenit de la Palatul Pavlovsk din St. Petersburg, avea baldachin înalt în stil rococo, cu falduri de satin prăfuit și cu șnururi de mătase decolorată. Cearșafurile șifonate sub corpul lung și osos al lui Audrey aveau o pată mare de umezeală ce se contura întunecat pe albul lor. Pe lângă mușcături mai fuseseră și mormăituri infundate, mai caracteristice pentru mistreții din tufișurile rezervației de vânătoare Smolensk. Audrey era ceea ce în Școala de Vrăbii se numea *briuknut*: una care țipa în pat.

*

Da, fusese gălăgioasă, totuși nimic care să surprindă o *Vorobei*, o Vrabie, o curtezană instruită de stat, trimisă în vila cu frontoane de pe râul Volga, care era Școala de Stat nr. 4, pentru a învăța sexpionajul – seducția sexuală, şantajul carnal,

compromiterea morală – toate având drept scop racolarea de ținte susceptibile pentru a deveni surse clandestine de informații, ținte ce fuseseră prinse prin diverse manevre într-o *polovaiā zapadnīa* complexă, o „capcană cu miere” a SVR¹.

Dominika se uită din nou la mușcătura ca de cal de pe umărul ei. *Suka, javra!* Cât de mult detesta să fie o Vrabie, cât de jos decăzuse. Cu doi ani în urmă, avea lumea la picioarele ei. Urma să ajungă primă balerină în trupa Bolșoi, dar o rivală îi rupsese laba piciorului, ceea ce a dus la încheierea bruscă a unei cariere de aproape 20 de ani în balet și la un șchiopătat permanent, dar foarte puțin vizibil. Anul următor însemnase pentru ea coșmarul decăderii, al intrării în ucenicia depravării. Pentru ca mama ei bolnavă și rămasă văduvă să-și păstreze apartamentul proprietate de stat în care locuia, Dominika îi îngăduise unchiului ei – pe atunci director adjunct al SVR – să-l silească să se culce cu un bărbat, un oligarh dezgustător, pe care președintele Putin dorea să-l eliminate.

Pentru a-i păstra tăcerea după asasinat, unchiul Vania o admisese mărinimos în Institutul Andropov, „Pădurea”, academia de spionaj extern a SVR-ului, unde Dominika descoperise, spre propria-i surprindere, că avea aptitudini înăncăstrate pentru spionaj și drept urmare, spera ea, un nou viitor în slujirea Patriei, *Rodina*, ca ofițer de informații. Franceza vorbită fluent și cunoștințele solide de engleză, ambele deprinse acasă, în locuința plină de cărți și muzică, constituiseră două atuuri importante. Avea atât abilități, idei, imagine, cât și așteptări grandioase pentru operațiuni în străinătate.

Ah, dar ce *prostodușnii*, ce naivă inocentă, fusese! Serviciul, Kremlinul și *Novorossia*, Noua Rusie a lui Putin, continuau să fie tărâmul bărbătilor, mai precis al *silovikilor*, mirmidonii din jurul nouului țar cu ochi albaștri, Vladimir Vladimirovici. Dihorii aceia jecmăneau patrimoniul Rusiei și întindeau peste țară o pătură de

¹ Denumire dată operațiunilor de spionaj prin care femei (sau bărbați) folosesc arta seducției ori favorurile sexuale pentru a obține secrete de la diverse ținte (n.red.).

corupție atât de vastă, încât dacă nu erai un miliardar care conducea monopolul energetic Gazprom din propriu-ții buzunar, atunci erai un moscovit care nu-și putea permite să mănânce carne decât de trei ori pe săptămână. *Siloviki* erau succesorii eminențelor cenușii, membrii degenerați ai vechiului Birou Politic sovietic, care-i flămânziseră pe rușii sovietici timp de 70 de ani prin incompetența lor, la fel de implacabil pe cât urmașii lor îi flămânziseră pe rușii moderni în ultimii 20 de ani prin avariția lor.

După ce absolviște cu note maxime Institutul Andropov, Dominika Egorova se delectase cu faptul că devenise o *operupolnomocennii*, una dintre puținele femei ofițeri operativi din SVR. Însă dulcea iluzie a succesului căpătase gust de cenușă când unchiul Vania o trimisese la Școala de Stat nr. 4, Institutul Kon din Kazan, pe malul Volgăi, cunoscut mai bine ca Școala de Vrăbii, acolo unde femeile învățau permanentele, inexorabilele, inevitabilele umilințe ale meseriei de Prostituată a lui Putin. O parte din sufletul Dominikăi a murit în Școala de Vrăbii – alte femei de acolo au murit la propriu, alegând, din deznașdeje, să se sinucidă. Acel loc pustiu din sufletul ei a fost înlocuit de *bešenstvo*, o permanentă furie împotriva sistemului, și o ură cloicotitoare față de *podhalimi*, lingușitorii care-l înconjurau pe taciturnul lor suveran.

Dominika era hotărâtă să izbândească. După ce a terminat Școala de Vrăbii și s-a întors la Moscova, și-a făcut temele cu atenție și a identificat pe cont propriu o țintă pe care să o seducă: un diplomat francez influențabil, a cărui soție era absentă și a cărui fiică adultă lucra la Paris într-un departament al Ministerului Apărării francez, unde răspundeau de armamentul nuclear al Franței. Dominika știa că bărbatul se îndrăgostea de ea și că avea să-i ceară fiicei sale să-i șoptească lui *papa* orice secrete atomice franceze ar fi vrut Dominika să afle. A fost o seducție ușoară și nu cu totul neplăcută, întrucât era un bărbat singuratic și decent. Recolta potențială de informații era inegalabilă pentru SVR.

Dar planul se desfășura prea bine și șefii pântecosi ai Dominikăi au fost invidioși, aşa încât, cu bună știință și cu răutate, au distrus operațiunea și l-au speriat pe francez. Acesta și-a raportat abaterea ambasadei sale și a fost expediat acasă. Cazul a fost pierdut și Egorova, insolenta absolventă cu ochi albaștri a Academiei, a fost pusă la punct. Grijuliul unchi Vania a compătimit-o și a anunțat-o că-i va oferi o operațiune reală, ceva substanțial, ceva chiar mai tentant, deoarece includea detașarea în străinătate – în fermecătoarea Finlanda, spusele el. „Așa mai merge”, s-a gândit Dominika. „O adevărată misiune operativă.” Dar mai întâi, a spus unchiul ei surâzând larg, o mică sarcină de îndeplinit, care n-avea să dureze mai mult de trei ore: seducerea unei americane în hotelul Metropol. O ultimă „capcană cu miere” pentru Serviciu și apoi își făcea bagajele pentru Helsinki. „Pentru ultima dată”, și-a spus Dominika.

*

Audrey Rowland, locotenent în Marina SUA, se afla în Moscova de o săptămână cu un grup de studenți în ultimul an la Colegiul Național de Război din Washington într-o excursie de studii pentru observarea „geopoliticii bilaterale” rusești, indiferent ce ar fi însemnat asta. Așa cum se obișnuia cu toți vizitatorii oficiali ai Rusiei, după primirea cererilor pentru viză ale studenților cu luni în urmă, SVR-ul își începuse cercetările, răscolise bazele de date open-source și ceruse unor surse clandestine din Pentagon biografii și evaluări ale duzinii de studenți de la Colegiul Național de Război care aveau să sosească în Moscova peste șase săptămâni. Examinarea oricărora indicii era o procedură standard: SVR era aidoma unei haite de lupi răbdători de pe coasta dealului, care priveau troica trasă de cai plină de culaci beți, așteptând să vadă dacă vreunul dintre ei, cu simțurile amortite, va cădea din sanie într-un troian și le va da ocazia să înșeafe niște carne proaspătă.

Profilul unic al locotenentului Rowland le atrăsesese atenția ochilor iscăditori. Studiul de verificare nota că Rowland avea doctoratul în fizica avansată a particulelor la Caltech, se înrolase

în marina americană și absolvise cu brio Școala de Ofițeri (SCO), fiind deja remarcată pentru dorința de ascensiune și considerată un pariu sigur pentru selecția finală. După SCO, Audrey fusese repartizată în Divizia de Electromagnetism din LCN, Laboratorul de Cercetări Navale al SUA din Washington.

Dintr-un buletin informativ tehnic secret al LCN, care fusese furat, rușii au aflat că, în primele trei luni ale misiunii ei, Audrey Rowland îi impresionase pe directorii științifici printr-un studiu despre difuzia termică în tunul electromagnetic naval experimental MJ64. Fragmentul acela de informație a stârnit un interes considerabil în rândul cercurilor de spionaj rusești: informațiile despre tehnologia armelor electromagneticice americane erau o cerință primordială a marinei ruse. Amenințarea unui proiectil propulsat electric, fără praf de pușcă, cu viteza de 2.200 m/s și cu precizie infailibilă la distanțe de peste 150 de kilometri, reprezenta o îngrijorare pentru comandamentul naval rus. Marina americană se exprimase clar: un proiectil electromagnetic tras din New York putea să atingă Philadelphia în mai puțin de 37 de secunde.

Deoarece Rowland era o țintă potențial atractivă, s-a întreprins un efort suplimentar pentru a culege ceea ce lumea spionilor numea biografie personală și „stil de viață”. Mai multe date în această privință au fost obținute de un agent ilegal rus infiltrat în personalul administrativ al Universității din California, Irvine, care avea acces la unele baze de date restricționate din UC și sisteme din instituțiile locale de aplicare a legii. Dându-se drept investigator pentru angajați, agentul ilegal interviewase de asemenea vecini ai lui Rowland, diversi proprietari la care locuise Tânăra și pe o fostă colegă de cameră din Caltech. Rezultatele au fost interesante: Rowland era solitară, distanță, avea o slabiciune pentru cocteilele margarita și obișnuia să adoarmă după ce consuma numai două pahare. Sub exteriorul aparent timid se ascundea însă o natură foarte competitivă, sugerată prin relatări deloc măgulitoare despre comportamentul ei obsesiv în sala de clasă și laborator. și apoi, lovitura cea mare:

Rowland avusese un tată abuziv – el însuși pilot în marină – existau posibile conotații sexuale și o completă absență a bărbaților în anii petrecuți în universitate, culminând cu un incident de viol în timpul ieșirii în oraș cu un bărbat, despre care nu existau consemnări oficiale. Virgină vestală, fiziciană androgină sau o femeie care prefera vacanțele petrecute pe insula Lesbos din Marea Egee? În cel din urmă caz, orientarea ei sexuală ar fi putut motiva un filaj în cursul vizitei ei la Moscova. Documentariștii SVR au atras atenția că, în ciuda recentelor politici de liberalizare din marina americană, Rowland n-ar fi fost admisă în SCO sau în Colegiul de Război dacă predilecțiile ei ar fi fost cunoscute. Așadar, exista o vulnerabilitate secretă.

Locotenentul Rowland urma să rămână în Moscova o săptămână, cazată la Metropol împreună cu 12 colegi și un profesor/supraveghetor. Informația a fost transmisă la Departamentul pentru America al SVR, apoi la FSB, *Federalnaia slujba bezopasnosti Rossiiskoi Federații*, serviciul intern de securitate, și la GRU, *Glavnoe razvedivatel'noe upravlenie*, serviciul militar de spionaj extern al Statului-Major General al Forțelor Armate ale Federației Ruse. Obișnuitele ciorovăielii puerile dintre agențiile respective privind prioritatea în racolarea lui Rowland au fost uitate când Kremlinul a decis ca fiecare organizație să joace câte un rol: FSB avea să-i controleze pe ceilalți studenți și pe supraveghetor, un agent SVR avea să fie folosit drept „capcana cu miere”, iar GRU avea să exploateze datele obținute. Racolarea propriu-zisă urma să fie efectuată de un specialist din Kremlin cunoscut ca „doctorul Anton”. Doctorul Anton era dat naibii.

*

În timpul săptămânii petrecute de studenți la Moscova, observatorii FSB au notat cu interes că locotenentul Rowland părea să nu se mulțumească doar cu un pahar de votcă după cină în scânteietorul Bar Šaliapin din Metropol, ci obișnuia să spună invariabil „noapte bună”, pentru ca după aceea să se furiseze înapoi și să bea mult timp după ce colegii ei se retrăseseră la

culcare. Serghei, un *Voronoi* chipes (un Corb, versiunea bărbătească a Vrabiei) antrenat de SVR, a primit sarcina să o întâlnească din întâmplare, să o seducă și în cele din urmă să se culce cu prăjina uscată care purta pulovere încheiate până la gât, dres opac și pantofi fără toc, contrastând evident cu obișnuita pleiadă a hotelului de busturi proeminente, topuri străvezii și pantofi Jimmy Choo cu toc și păiete. După două seri de avansuri cu parfum de mosc ale lui Serghei, când a devenit evident că Rowland ar fi preferat să plutească cu fața în jos în lacul Veronica decât să iasă cu un bărbat, s-a ordonat o schimbare rapidă. Timpul se scurgea, iar SVR și GRU se temeau că Rowland să nu le scape printre degete.

Un șef de secție disprețuitor și cu față plină de negi a trântit dosarul operativ al lui Rowland, *Delo formular*, pe tăblia uzată a biroului din metal al Dominikăi din sediul SVR, aflat în districtul Iasenevo din sud-vestul Moscovei. I-a ordonat să-l citească, să se ducă acasă, să se îmbrace cât mai sexy, să ajungă la Metropol până la ora 21:00 și să-o compromită pe americană. Dominikăi i-a sărit țandăra și i-a replicat să se ducă el însuși la Metropol, deoarece era evident că ținta prefera pisicuțele (termenul în rusă era considerabil mai vulgar).

De parcă ar fi ascultat prin intermediul unui microfon din separaул Dominikăi, unchiul Vania îi telefonă după patru minute, asigurând-o că asta va fi ultima misiune de felul acela; la Helsinki, urma să fie ofițer operativ și seducțiile Vrabiei aveau să înceteze.

– Te rog, acceptă, nu mă refuza, o rugase Vania și glasul ii devenise brusc tăios. Mama ta și-ar spune la fel.

În traducere: execută ordinele, altfel mama ta, bolnavă de artrită reumatoidă și stenoză spinală, va ajunge să locuiască pe străzi odată cu sosirea adevăratei ierni moscovite.

După alte patru ore, ținând sub limbă o tabletă de Mogadon, un calmant slab din clasa benzodiazepinei primit de la Vrăbii, Dominika se așeză în Barul Šaliapin lângă Audrey Rowland, care, cu ochii deja înceoșați, se uita pieziș la colierul otoman

vechi purtat de Dominika la gât, ale cărui pandantine din argint bătut zornăiau în decoltele ei adânc.

— Servirea în barul ăsta cam lasă de dorit, zise Audrey, presupunând, se pare, că Dominika vorbea engleză. Crezusem că hotelul ăsta are cinci stele.

Paharul masiv din față ei era gol.

Dominika se aplecă spre ea și șopti conspirativ:

— Uneori rușii au nevoie de mici încurajări. Eu îl cunosc pe barmanul ăsta și poate fi cam încăpățânat, noi zicem *upreamii*, ca un catăr.

Audrey râse și o privi pe Egorova comandând două votci cu gheătă care au fost servite prompt și cu multă deferență. Audrey îl ignoră pe barman, își bău votca dintr-o înghițitură și o evaluă pe Dominika printre pleoapele grele. Nu avea habar că barmanul și alți trei clienți din bar făceau parte din Direcția KR, agenți de contrafilaj care se uitau după orice posibili inamici, în timp ce Dominika o aborda pe americană înaltă. Barul era „curat”; Audrey era singură.

Dominika nu trebui să se străduiască prea mult. Era suficientă o poveste de acoperire superficială: lucra ca funcționară într-un birou și de fapt nu-și putea permite să bea în Metropol decât o dată pe lună. Debită câteva bancuri despre bărbații ruși, ghidând discret conversația, prințând-o din când în când pe Audrey de încheietura mâinii, stabilind contact fizic, lucrând direct după manualul Vrăbiilor. În mod deliberat nu manifestă niciun fel de curiozitate privind activitatea americanei sau cariera ei în marină. Nici nu era nevoie s-o facă, deoarece Audrey se dovedi complet preocupată de propria persoană și înclinată să vorbească despre sine – „o narcisistă, poate orgoliul va fi un buton util pe care să apese”, se gândi Dominika. O întrebă cum era orașul ei natal, San Diego, și o ascultă cu ochi mari și plini de interes. Audrey povestii că era unicul copil al unui tată pilot în marină și al unei mame supuse (detalii biografice deja existente în dosarul SVR), apoi continuă în mod detaliat despre propria ei adolescență, când făcea surf pe plajele Californiei, povești pe

care Dominika le credea pure născociri. Audrey era *umnik*, o tocilară, și arăta ca atare. După a treia votcă, Dominika deveni serioasă și arătă din bărbie spre barman.

— Bărbații ruși! pufni ea. Ferește-te de ei. Nu-s numai încăpățânați, ci și nemernici.

Audrey smulse în etape povestea de pe buzele Dominikăi, care aparent nu era dispusă să i se destăinuie. Tamponându-și colțurile ochilor cu un șervert pe care era imprimat logoul „M” al hotelului, ea îi povesti până la urmă americanei despre logodna pe care o rupsese cu un bărbat ce-i fusese infidel și se culcase cu o casieră din magazinul universal GUM din Piața Roșie – o invenție de la un capăt la altul.

— Era o târfuliță cu părul vopsit mov, abia sosită dintr-un oblast rural... cum ziceți voi? O provincie de neimaginat, zise Dominika. Am fost logodită doi ani și totul s-a terminat într-o noapte.

Audrey o bătu ușor cu palma pe mâna, stârnită de logodnicul infidel și fără nume. „Cârligul” era întotdeauna mai credibil dacă i se adăugau amănunte specifice, cum ar fi părul vopsit (*numărul 87, „Schîtele lui Pușkin răscolec imaginația”* era poarta relevantă, una dintre zecile ce erau memorate în Școala de Vrăbii pentru a ilustra aspecte ale meseriei).

Americanca o privi pe Dominika, ai cărei ochi păreau acum intenși și anticipativi. Audrey era impresionată mai puțin de poveste și mai mult de pomeții înalți și buzele proeminente ale frumuseții cu păr castaniu care smiorcăia lângă ea. Aprobând că toți bărbații erau *svinia* și toastând pentru eterna comunitate a femeilor, Audrey murmură cu glas răgușit că ar fi vrut să-i arate Dominikăi camera ei de hotel. Dominika își duse un deget elegant la buze și îi șopti că, în loc de camera aceea, se puteau furia în opulentul apartament Ecaterina de la etajul al patrulea; verișoara ei era cameristă în hotel și avea un șperaclu. Audrey se cutremură de fiorul anticipării și-și înhăță puloverul. Cunoștințele vaste de fizică electromagnetică n-o ajutau, din păcate, să sesizeze coada curbată a scorpionului care i se ridica deasupra capului.

Apartamentul era magnific, în nuanțe strălucitoare de verde și auriu, cu un samovar impunător din tombac roșu, așezat pe o masă Fabergé ovală pentru ceai, în colțul salonului. Cele două femei priviră interiorul, apoi se uită una la cealaltă. Niciuna nu spuse nimic. Dominika știa că în curând va întinde „capcana cu miere”. Se prefăcu că studiază frescele ce se înșiruiau pe plafonul baroc boltit, când Audrey – acum excitată – se apropie de ea, își puse palmele pe sânii ei și-i strivi buzele cu propria-i gură. Dominika îi răspunse la sărut, apoi se desprinse încetisoară din îmbrățișare, zâmbi și umplu două cupe cu șampanie dintr-o frapieră de lângă sofaia pentru două persoane (strecură în paharul lui Audrey o tabletă de Mogadon pe care o ținuse în palmă, pentru a o relaxa) și împinse spre ea un platou de argint cu pecenia, prăjiturile rusești pentru ceai, pudrate cu mult zahăr, stivuite într-o piramidă ca de omăt, apoi luă ea însăși una. Audrey nu sesiză ciudătenia că verișoara cameristă a Dominikăi le pusese la dispoziție, pe lângă cheia de la cameră, șampanie scumpă și prăjituri delicate.

Imaginea Dominikăi care ciugulea prăjitura cu dinții ei albi și regulați a fost prea mult. Oala în fierbere a lui Audrey dădu în cloicot și, cu degete tremurătoare, îndepărta pudra de zahăr căzută pe pieptii rochiei negre a rusoaicei și o trase prin salon, spre dormitor. Următoarele 30 de minute au fost filmate de patru obiective în infraroșu, telecomandate (și dotate cu microfoane COS-D11), ascunse în mulurile împodobite cu acante din cele patru colțuri ale plafonului, operând la 29 megapixeli. Materialele video erau înregistrate digital de o echipă tehnică SVR aflată într-o cameră utilitară specială, situată pe corridorul hotelului. Fără să-și desprindă ochii de la monitoare, doi tehnicieni asudați arhivară și criptată imaginile, direcționându-le imediat la birourile câtorva miniștri relevanți din Kremlin – toți foști amici ai președintelui din serviciile de informații – la o jumătate de kilometru depărtare, de cealaltă parte a Pieței Roșii. Vizionarea transmisiei în direct era, în mod clar, mai savuroasă decât pozele cu brazilienice în bikini din *National Geographic*.

Înaltă, cu chip de nevăstuică, cu șolduri și coaste proeminente, cu păr săten tuns într-un stil paj care fusese văzut ultima dată în filmul francez mut *Pasiunile Ioanei d'Arc* din 1928, șoricica Audrey era un nod gordian de pasiuni vinovate, bâjbâielii stângace și anorgasmie, la care se adăuga tendința de a stropi patul în timp ce-și urmărea zadarnic eliberarea evazivă. „Slavă cerului”, se gândi Dominika, „nimic complicat.” Fără mult efort, ea reuși să evite participarea activă, în locul căreia își asumă rolul maseuzei și trecu sperietoarea de ciori costelivă prin cele patru etape corporale ale excitării – în scoală, le spuneau Ceață, Briză, Munte și Val – pentru a o ajuta să elibereze ceea ce instructoarele numeau *malenkoe sușestvo*, micuța creatură, adică exact ceea ce avu loc după 30 de minute de crescendo, primul spasm cutremurător fiind declanșat de neașteptata introducere a mânerului din cauciuc nervurat al periei de păr a lui Audrey (*numărul 89, „Rugă la altarul catedralei Sfântul Vasile”*).

Gemând și cu ochii larg deschiși, Audrey se ridică în capul oaselor pe saltea aidoma unui vampir care se scoală în coșciug, își trecu mâinile după gâțul Dominikăi, își afundă dinții în umărul ei și-și călări orgasmele succitive, vibrante, ca o vrăjitoare pe mătură, afară din hotel, peste zidurile Kremlinului, pe lângă ferestrele dormitorului președintelui Putin și în jurul stelei de pe turla hotelului Ucraina, situat la 200 de metri deasupra meandrului Arbatski al râului Moscova.

„Asta ar trebui să ofere suficient material de lucru agentului de racolare de la GRU”, își zise cu aplomb Dominika. Audrey se prăbuși pe spate suspinând, iar Dominika întinse un prosop peste coapsele tremurânde ale americanicei.

„Ultima dată”, își spuse ea. Slavă cerului, urma să lase totul în urmă. Helsinki avea să fie un vis. Nu știa că avea dreptate și că în același timp se înșela.

*

Audrey se trezi din coma indusă de benzodiazepină și patru orgasme cu mintea surprinzător de limpede, cu coapsele lipicioase și tremurătoare. Conform procedurii, Vribia dispărea